

‘Onder de Boschboom’

Faillet

Als een vlieg was ik neergestreken op dikke stapels documenten van Confectie Industrie Lambooy, en ik dacht: wat ik hier lees gaat mij eigenlijk niets aan. Want Lambooy was een familiebedrijf, en dan gaat het al gauw over vaders en zonen. Pijnlijk soms. Rond 1970 was het nog een bedrijf met honderden werknemers, onder meer gevestigd in de binnenstad, in de Tolbrugstraat. Er werden damesmantels gemaakt. Maar niet veel later leek alles opeens fout te gaan, in 1974 werd een verlies geleden van wel 2.5 miljoen gulden. Paniek. Maar er was één geluk, of eigenlijk twee.

In 1973 had Nederland een socialistische regering gekregen onder leiding van een zekere Joop den Uyl. En zoals dat hoort voor een socialist stond Joop vierkant achter ‘de arbeiders’, hij liep het vuur uit zijn sloffen om ze aan het werk te houden. Het tweede geluk was dat er in Groningen geld uit de bodem spoot, in de vorm aardgas. Een deel van dat geld ging nu ook rijkelijk neerdalen boven de Tolbrugstraat, als overbruggingskredieten en bankgaranties. Maar de overheid had wel een paar voorwaarden gesteld. Zo mocht Confectie Industrie Lambooy niet meer geleid worden door ‘een Lambooy’. Tegen een vergoeding van 150.000 gulden per jaar nam dan ook een ander plaats in de directiekamer – Zijlstra was de naam. En terwijl de stoel van zijn voorganger nog warm was, dicteerde hij de volgende brief: ‘Zeer geachte heer en mevrouw Lambooy, Bij deze gelast ik u de gebouwen en terreinen van B.V. Confectie Industrie Lambooy te verlaten en tot nader order niet meer te betreden. Hoogachtend...’. Mooi, zou je denken, het bedrijf is nu klaar voor een nieuwe start. Maar dat viel tegen. Want wanneer je afglijdt wil niemand zijn vingers nog aan je branden – de banken niet, de leveranciers niet – iedereen wil garanties of geld vooraf. Bovendien was de overheidssteun in die dagen niet gericht op vernieuwing of op kansrijke bedrijven; het onervaren kabinet leek nauwelijks te beseffen wat er economisch gaande was in Nederland. En zo werden de miljoenen die Joop boven zijn volk uitstrooide vooral een feest voor banken, advocatenkantoren en adviesbureaus.

Eind 1976 ging Lambooy failliet. Zelf was ik in die jaren getuige van de ondergang van een groot schildersbedrijf. Ik liep door de lege kantooruimtes, vond briefpapier, stempels, bureaustoelen zonder zitting. Ik ontdekte ook dat er bij een naderend faillissement veel aan je gedacht wordt: bij de wc’s vond ik een reusachtige berg ongeopende post - rekeningen, aanmaningen. In de Tolbrugstraat zal ook wel zo’n berg hebben gelegen. Want zo gaat dat: een ondernemer heeft een goed idee, er volgt succes, er wordt dag en nacht gewerkt, maar op een gegeven moment vindt niemand je damesmantels nog leuk. Ze vinden ze ook te duur, ze klagen dat er fouten in zitten. En nu kan ik wel een Chinese wijsheid van stal halen en zeggen ‘alles wat een begin heeft, heeft ook een einde’, maar het lastige is dat we nooit weten wanneer iets eindigt, ook een ondernemer weet dat niet. We gaan geblinddoekt door het leven.

André Beks

‘Onder De Boschboom’ is een rubriek van cultuurhistorische aard, die haar columnisten een podium biedt om op persoonlijke titel onderwerpen die met de Bossche cultuur te maken hebben uit te diepen. Reacties? Stuur uw email naar: onderdeboschboom@kringvrienden.nl

U kunt u nog opgeven voor het Historisch Diner dat op donderdag 26 november van 18.00-22.00 uur wordt gegeven. Voor info: mail naar onderdeboschboom@kringvrienden.nl